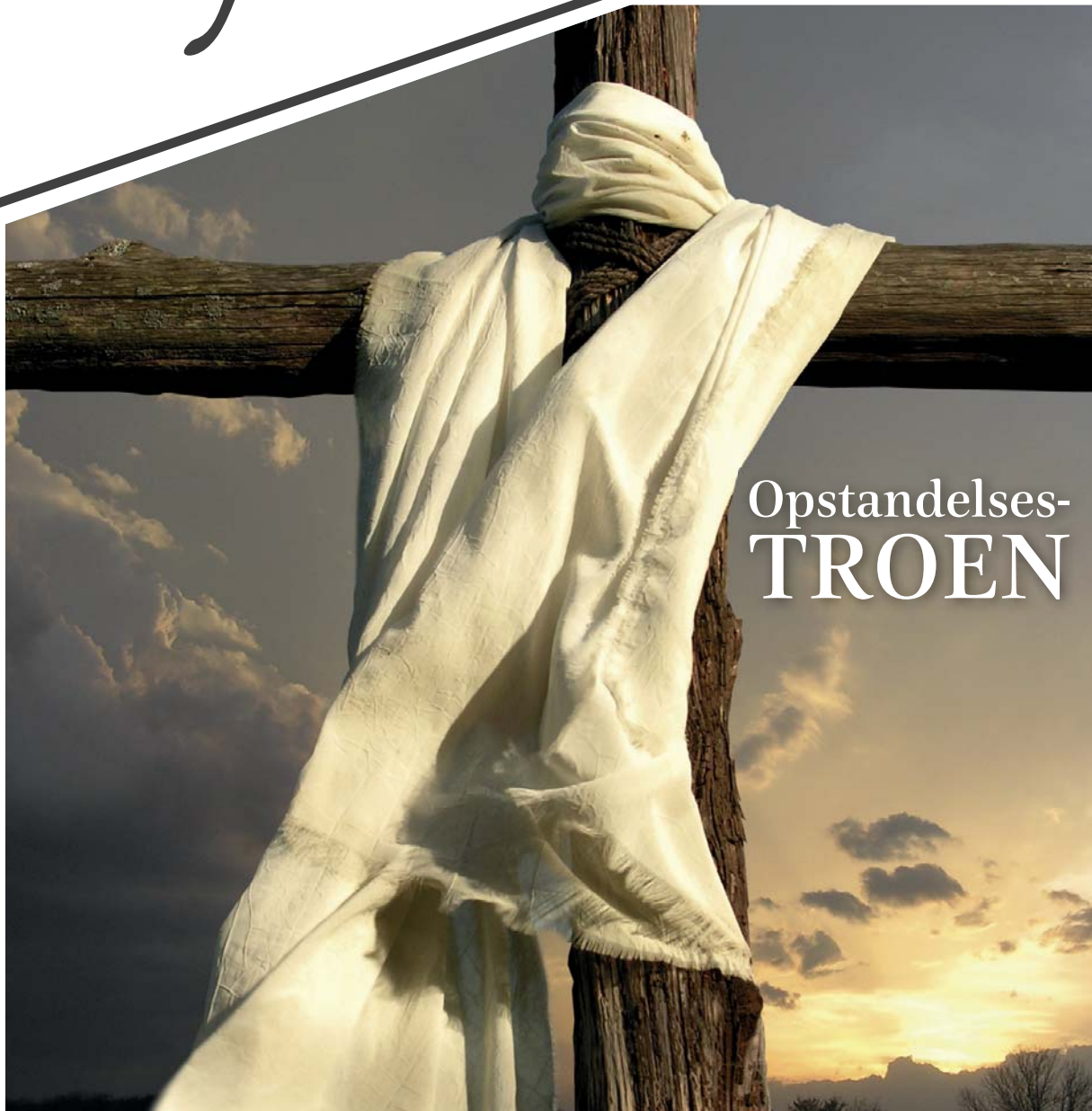

nyt fokus

07

Opstandelses-
TROEN

ET MAGASIN MED ET NYT FOKUS PÅ LIVETS TEMAER...

Et blad om kristne værdier og håb med fokus på familien, fællesskabet og det enkelte menneskes kvaliteter.

Udkommer månedsvis med aktuelle temaer og uddeles gratis.

Redaktør:

Sven Hagen Jensen (ansvh.)
Tlf. 5130 3633
nytfokus@adventist.dk

Redaktion

Sven Hagen Jensen
Walder Hartmann
Bent Nielsen

Udgiver:

Syvende Dags Adventistkirken
i Danmark
Concordiavej 16
2850 Nærum
adventist.dk

Udgives med støtte
fra KEHAP Fonden

ISSN:

2246-6053

Grafisk opsætning:

Bente Skov-Hansen,
Adventistkirkens Mediecenter

Tryk:

Øko-tryk

Illustrationer i bladet:

freemages.com
thinkstockphotos.com
Adventistkirkens Mediecenter
Privat foto

Forside foto:

Opstandelsen vækker opstandelse

af *Sven Hagen Jensen*

Troen på opstandelsen har gennem alle tider vakt opstandelse. Det satte sindene i kog på Jesu tid. Jødernes farisæiske parti troede på de dødes opstandelse, saddukæerne benægtede. Kvinderne var grebet af frygt, men også af stor glæde ved forsikringen om Jesu opstandelse, da de kom fra hans tomme grav. De ”løb hen for at fortælle disciplene det“. Der var panik hos ypperstepræsterne og de ældste, som måtte ty til bestikkelse af vagtmanskabet ved graven for at bortforklare, hvad der var sket med Jesus. Til gengæld skete der bemærkelsesværdige ting og sager i Jerusalem, da apostlene stod frem på pinsedag og talte om Jesu opstandelse. Næsten tre tusinde mennesker lod sig overbevise og senere mange flere tusinder. Der udbrød kort efter forfølgelse i Jerusalem på grund af troen på opstandelsen og den kristne menigheds hurtige vækst. Paulus blev mødt med skepsis, stenkast, optøjer og fængsel, når han forkyndte budskabet om opstandelsen udover Lilleasien og Grækenland. Også i dag vækker det opstandelse, når præster, teologer og menigmand tager side i diskussionen, om Jesu opstandelse virkelig har fundet sted.

Og det med god grund. For troen på Jesu virkelige opstandelse og håbet om en kommende opstandelse for den troende hører til essensen i den kristne tro. I denne udgave af Nyt Fokus har vi flere artikler om emnet - og som altid med Bibelen som udgangspunkt. En frikirkepræst var ret klar i mælet, da han i bladet Udfordringen udtalte, ”Lad mig bare indrømme det. Jeg er en af de godtroende præster, der er overbevist om, at Jesus bogstaveligt talt opstod efter at være død. For mig er det ikke bare en eventyrlig fortælling, men kulminationen på historien om Guds søn.“ - Jeg håber også, at vi er klare i mælet om dette emne.

Familiesiderne er igen fyldt med meningsfyldt stof, der tager fat på de praktiske udfordringer og glæder i parforholdet og familielivet. Denne gang om sårede følelser og tilgivelse. Læs også om Kronprinsesse Marys besøg hos en nydansk familie og børnehistorien sidst i bladet.

Sven Hagen Jensen
Præst og redaktør

Nødløgne - et farligt skråplan

af Sven Hagen Jensen

Ordet 'nødløgn' har fyldt en del i debatten i nyere tid, både i folketinget og i kirkelig sammenhæng. Det har delt vanderne: for og imod. Er der situationer, hvor det er i orden at stikke en nødløgn?

En nødløgn defineres som en "undskyldelig eller forholdsvis uskyldig betragtet løgn, som man griber til i en nødsituation, en forlegenhed, for ikke at volde andre fortræd eller bekymring og lignende". Det lyder jo næsten som en positiv handling. Men man kommer ikke uden om, som retsordføreren for Dansk Folkeparti, Peter Skaarup, så uomtvisteligt skriver i et indlæg, at "en nødløgn er også en løgn." Det gælder på den politiske scene såvel som i andre sammenhænge. Er nødløgn en farbar vej i tillidsforhold mellem mennesker - eller er det et farligt skråplan?

Det bliver især problematisk, når man i kristen sammenhæng bruger nødløgn som et middel til at sløre fundamentale bibelske sandheder og kristne værdier. Ja, hvor man endog tager Jesus til indtægt for at bruge en nødløgn, når han lover røveren på korset, at han skal være med ham i Paradis. Det skulle ifølge den nyere teologi få røveren til at føle sig bedre tilpas i sine sidste timer på korset. Men samtidig gør det jo Jesus til en løgner og Guds ord til en samling ligegyldige udsagn.

Den apostolske trosbekendelse, som fremsiges af præster og menighed i landets folkekirker og andre kirker uge efter uge, er, som det udtrykkes, en bekendelse af ens tro. Den er inkluderende, idet man udtaler, "vi forsager..." og "vi tror på...". Det er altså mere end et løst

ritual, det er en åben bekendelse foran Gud og mennesker. Det er en bekræftelse på ens tro. Det er en bekræftelse på, at man stadigvæk tror på Gud som skaber, Jesu jomfrufødsel, korsfæstelse, død og virkelige opstandelse, himmelfart og genkomst. Det er en bekræftelse på, at man ligeledes tror på Helligånden, syndsforladelsen, opstandelsen og det evige liv. - Men det bliver en form for nødløgn, når man som præst og menighed deltager uden at tro på det, man siger. Nødløgn, fordi man ikke

vil skuffe dem, der stadigvæk tror, eller fordi man ikke ønsker at røkke ved en god gammel tradition, som er et stykke dansk kultur og giver gode følelser.

Det bliver endnu mere problematisk, når man fra prædikestolen forkynder et, men i virkeligheden tror noget andet (jf. opstandelsestroen). Derved undergraves tilliden til Guds ord og mennesker imellem. Hvad og hvem kan vi så stole på? - Det samme gælder jo i og for sig i folketinget eller i parforhold og familiesammenhæng. - Nødløgne er et farligt skråplan.

JEG TROR

på Jesu Kristi opstandelse

af Walder Hartmann

Den københavnske sognepræst Per Ramsdal erklærede for nogle måneder siden, at han blandt andre kristne dogmer ikke kunne tro på opstandelsen, som en virkelig fysisk begivenhed.

Denne udtalelse genoplivede en debat, der allerede var relevant i det 19. århundrede. Kirkelige stemmer har kaldt Ramsdal-debatten skadelig for kirken. Men den har fået danskere uden teologisk embedseksamen til at diskutere opstandelse i flere uger. Her bringer vi endnu et indlæg i denne debat.

”Nu er fortællingen om den tomme grav jo også blandt de mere vanskelige. Der var ingen vidner; ingen, der så, hvad der skete. Blot en tom grav, der står som det store mysterium. Men også et mysterium, som der kan læses mening og tro ind i, og hvis ikke påskens genopstandelsestro netop læses ind i den tomhed, så er der ikke meget tilbage“, skrev Kristeligt Dagblad i dagens leder den 23. januar.

I det 19. århundrede foregik den samme debat, idet tendensen hos Bultmann og andre teologer var et forsøg på at afmytologisere evangeliernes mirakler og overnaturlige fænomener, hvilket de anså for nødvendigt, hvis det moderne menneske skulle kunne forstå evangeliernes forkyndelse af Kristus og troen på ham.

Skal man tro statistikken, har Bultmann og co. haft held med deres forehavende, idet man i 2011 kunne konstatere at kun hver fjerde dansker troede på påskens opstandelsesbudskab. Danmarks Radio meddelte i januar d.å., at nu troede en tredjedel af det kristne Danmark ikke længere på Jesu opstandelse.

Kristendommens centrale symbol har altid været det tomme kors, men dermed var det sidste ord ikke sagt, for Jesus opstod af graven og sejrede over døden.

Det var troen på dette, der fik den korsfæstedes skuffede venner til at udvikle sig til modige vidner og martyrer i den første kristne menigheds tid.

Hvad med mennesker i 2015? Kan vi stadig tro på opstandelsen?

Jeg tror på Jesus Kristus ... korsfæstet, død og begravet ... på tredjedag opstanden fra de døde.

Dette vigtige element i den apostolske trosbekendelse har jeg været fortrolig med siden mine drengeår. Den hørte med, når jeg sammen med FDF-kammerater deltog i gudstjenester i vores lokale sognekirke. Jeg forstod sikkert ikke indholdet, men var dog klar over, at dette adskilte kristendom fra alle andre religioner. Andre religionsstiftere blev i deres grave. Jesus Kristus efterlod en tom grav.

Tager vi evangeliernes opstandelsesberetning til indtægt, ser det ikke ud til, at der har været nogen vidner til opstandelsen. Da disciplene kom til graven tidlig søndag morgen, var stenen, der skulle blokere indgangen til gravhulen, skubbet til side. Jeg tror ikke, at det var for at slippe Jesus ud, men snarere for at lade disciplene komme ind. Og inde i hulen fik de beskeden: ’Han er ikke her, han er opstanden!’

Rygtet om den tomme grav må have bredt

Walder Hartmann
Seniormedarbejder
v. Adventistkirken Danmark

sig som en løbeild til de mange, der et par dage tidligere havde været vidner til Jesu død på korset. Det var et chok for dem, at hans liv og tjeneste på jorden fik en sådan afslutning. Rådville holdt de fleste sig inden døre – sørgende og skuffede. Kunne rygterne om den tomme grav være sande?

Vor tids tvivl

Det sker igen og igen, at nogle regner Jesu opstandelse for umulig at tro på. I hvert fald hvis det skal forstås, som der står. Og lige nu er korinther-tvivlen igen på færde. Endda hos både præster og biskopper, som de seneste uger har diskuteret opstandelse i avisernes spalter

Allerede før evangelierne blev skrevet med deres version af historien, tog Paulus fat på at behandle tvivlen, sådan som han oplevede den i Korinth. ”Jeg overleverede jer nemlig først og fremmest, hvad jeg også selv har modtaget: at Kristus døde for vore synder efter Skrifterne, at han blev begravet, at han opstod på den tredje dag efter Skrifterne, og at han blev set af Kefas og dernæst af de tolv. Dernæst blev han set af over fem hundrede brødre på én gang, de fleste af dem er endnu i live, men nogle er sovet hen. ... Men når det prædikes, at Kristus er opstået fra de døde, hvordan kan så nogle af jer sige, at der ikke findes nogen opstandelse fra de døde? Hvis der ikke findes nogen opstandelse fra de døde, er Kristus heller ikke opstået; men er Kristus ikke opstået, er vores prædiken tom, og jeres tro er også tom. Vi kommer så også til at stå som falske vidner om Gud, fordi vi har vidnet imod Gud, at han har oprejst Kristus, som han altså ikke har oprejst, hvis døde ikke opstår. For hvis døde ikke opstår, er Kristus heller ikke opstået; men er Kristus ikke opstået, er jeres tro forgæves, så er I stadig i jeres synder, og så er også de, som er sovet hen i Kristus, gået fortabt“ (1 Kor 15-18).

Det er selvfølgelig en ærlig sag at komme i tvivl. Det er også helt forståeligt, at det kan sy-

nes svært at tro på noget så naturstridigt, som at en mand – af sig selv og efter 36 timer – vågner op fra døden og baner sig vej ud af graven.

Men som Paulus siger det: Der er ingen vej udenom. Hvis ikke Jesus virkelig opstod fra døden og forlod graven, så falder hele kristendommen til jorden. Så forkynder præsterne tom snak, og den kristne tro er til ingen nytte.

Et levende håb

Jeg tror, at Jesus opstod, og jeg tror, at han vil lade mig opstå igen, hvis jeg dør, før Jesus kommer igen. Derfor tilslutter jeg mig Ashjørn Asmussen, der for nylig på Jesus-Net skrev:

”Jeg har ikke brug for myter og livsposesi. Jeg har brug for et levende håb om, at jeg en dag selv skal genopstå til et evigt liv. Kunne Jesus ikke det, så har jeg ikke noget at have mit håb i. Så er min tro løgn og fantasi. Men lykkeligvis må jeg tro som Paulus, der til korintherne fortsætter:

”Men nu er Kristus opstået fra de døde. Han er den første, og han skal følges af de mange hensøvede, der en dag vil genopstå. Døden kom ind i verden på grund af ét menneske, nemlig Adam. Ligeledes blev opstandelsen fra de døde en realitet på grund af ét menneske, nemlig Kristus. Ligesom alle, der er af Adams slægt, skal dø, sådan skal alle, der hører Kristus til, oprejses til nyt liv“ (1 Kor 15,20-22, Bibelen på Hverdagsdansk).“

Det ender godt

af Aage Andersen

Ovenstående er titlen på en nylig udkommet bog af Johannes Møllehave og Erik Bjerager. Møllehave havde en mor, hvis motto var: "Det ender godt." Dette motto har Møllehave gjort til sit, og kristeligt gælder det i livets store spørgsmål.

Menneskene har i tidens løb gjort mange store opdagelser både på det teknologiske og det biologiske område. Men selv de største opdagelser synes i hvert fald på ét område at sætte vor utilstrækkelighed i relief, nemlig om der findes noget på den anden side af døden.

Samtidig er der hos alle mennesker nedlagt en længsel efter evigt liv. Vore inderste ønsker kræver liv, uendeligt liv, fuldkomment liv, tilfredsstillende liv. Er disse længsler bare luftige forestillinger om noget, som aldrig kan blive vort? Hertil må vi svare afgjort nej! Men hvordan kan sådan noget virkelig ske? Vender vi os til Bibelen, svarer apostlen Paulus klart og tydeligt:

"Men når det prædikkes, at Kristus er opstået fra de døde, hvordan kan så nogle af jer sige, at der ikke findes nogen opstandelse fra de døde? Hvis der ikke findes nogen opstandelse fra de døde, er Kristus heller ikke opstået; men er Kristus ikke opstået, er vores prædiken tom, og jeres tro er også tom. ... Har vi alene i dette liv sat vort håb til Kristus, er vi de ynkværdigste af alle mennesker.

Men nu er Kristus opstået fra de døde som førstegrøden af dem, der er sovet hen. Fordi døden kom ved et menneske, er også de dødes opstandelse kommet ved et menneske. For ligesom alle dør i Adam, skal også alle gøres le-

vende med Kristus. Men hver til sin tid: Kristus som førstegrøden, dernæst, når han kommer, de, som hører Kristus til" (1 Kor 15,12-23).

Evangeliets sejrsgang fra land til land i hele verden skyldes for en stor del håbet om et nyt liv efter døden, på grund af Jesu opstandelse. Den håbløshed og sorg, vi står over for, når en af vore kære går bort, eller når vi selv skal herfra, er ikke længere håbløs. Det kristne håb åbner nye perspektiver og giver mening til det, der før var meningsløst.

Jamen, vi kan ikke forstå det, indvendes der fra forskellig side. Nogle mener, at Jesu opstandelse nok ikke var bogstavelig og bare skal forstås symbolsk eller poetisk – hvad de så end mener med det? Dertil må vi svare, at selv om det går over vor forstand, kan det godt være sandt alligevel! Bibelen fortæller i øvrigt, at Jesus viste sig for disciplene og mange andre efter sin opstandelse. Han var ingen åndeskabning, for de rørte ved ham, og han spiste brød og fisk sammen med dem!

Et billede fra naturen

Paulus fortsætter: "Men nogen vil spørge: Hvordan opstår de døde, og hvad slags legeme får de? Tåbe! Det, du sår, får ikke liv, hvis ikke det dør. Og det du sår, er ikke den plante, der kommer op, men et nøgent korn, enten af

Aage Andersen,
Pastor emeritus
og free lance
journalist

hvede eller af en anden slags“ (1 Kor 15,35-37). Hvis du aldrig i dit liv havde set en ærteranke, forestil dig så hvilken overraskelse, du ville få, når du havde lagt det lille tørre, indskrumpede frø i jorden og efter et par måneder kom tilbage for at finde en fin, sund, grøn plante, fuldendt med bælg fulde af ærter!

Den fuldvoksne plante indeholder det samme liv, som blev lagt i jorden som et frø, der ville dø. Men dette liv har langt større muligheder nu, og langt større pragt. Sådan skal det være i opstandelsen. Vi opstår i en ny, forherliget udgave, uden svagheder eller skavanker, men alligevel med vor egen identitet, en genkendelig lighed. Vi står foran en tilværelse med helt nye, fantastiske dimensioner! Sådan er Guds løfte.

Hvis bare én ært fra hele pakken blev sået og kom ud fra sin død i jorden for at legemliggøre løfterne på pakken, så ville vi have grund til at tro, at resten af frøene også ville gro. Sådan er det med Jesu opstandelse. Dette ene medlem af menneskeheden døde og opstod igen og legemliggjorde Guds løfter om vor bestemmelse. Han opstod, og vi skal opstå. Vort store håb er opstandelsen på den store dag, når Kristus kommer igen. Jesu opstandelse er underet over alle undere, og når det sker, kan alt ske. Den Gud, der i begyndelsen skabte alt, kan også skabe os på ny, selv om vore jordiske

legemer for længst er gået til grunde. Hele vor kristne tro og dermed vor frelse står og falder med det, der skete den morgen i Jerusalem for 2000 år siden.

Begyndelsen til livet ...

Jesu opstod, og vi skal opstå. Det var dette, Dietrich Bonhoeffer tænkte på i sit livs sidste måneder. Han var en fremtrædende tysk teolog, fængslet af nazisterne og henrettet den 8. april 1945. Inden han blev ført ud til sin død, ledede han en gudstjeneste for sine medfanger på deres opfordring, og hans tekst lød: ”Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde“ (1 Pet 1,3). Og da vagten fjernede ham, sendte han sit sidste budskab til biskoppen af Chichester:

”Dette er afslutningen -
men for mig er det
begyndelsen til livet.“

Sådan er den kristnes indstilling ved mødet med døden. Det ender godt!

Tilgivelse

af Anne-May Müller

”Det der, skal du nok få betalt!“, får du vrisset ud mellem tænderne, efter at din partner endnu engang har såret dig, skuffet dig, eller overtrådt din grænse. Måske planlægger du hævn eller gengæld. Måske lægger du din partner på is, eller giver ham/hende kamp til stregen i et heftigt skænderi, som ender i, at I begge får sagt ting, som aldrig burde siges mellem to, som i virkeligheden elsker hinanden.

Og bagefter er der en hel del reparationsarbejde, der skal gøres. Det at kunne bede om tilgivelse og at kunne tilgive er vigtige og grundlæggende ting at kunne, når man skal have et parforhold og en familie til at fungere og trives.

Men hvordan er det lige med tilgivelse? Kan man fremtvinge en undskyldning fra andre? Og hvad lægger vi i at skulle sige undskyld? Og hvorfor er tilgivelsen så vigtigt?

Ikke at tilgive svarer til, at du tager gift i håbet om, at den anden dør. Hvis du går med utilgivne og uafsluttede ting inde i dig, så ædes du langsomt op af bitterhed, nag og skam.

Livet bliver så uendelig trist, hårdt, bittert og trøstesløst, hvis vi ikke kan tilgive og bede om tilgivelse.

Hvis vi føler, at alt det dårlige, der sker, er noget, som vi for altid skal gå og huske på, føle os sårede over og bære nag over, så kan vægten ikke bæres på vores skuldre til sidst. Hvis vi skal føle, at alt det dumme, som vi har sagt og gjort igennem livet, ikke kan tilgives af andre, og vi kan få en ny chance, så kommer vi hurtigt

til at ende som små bitre enheder, der er ved at gå til i vrede, ensomhed og skam.

Vi har brug for både at kunne tilgive andre, at tilgive os selv og at kunne bede andre om tilgivelse.

Jeg definerer tilgivelse som at sig nej tak til retten til at bære nag. Når jeg tilgiver, så viser jeg den anden part, at relationen er så vigtig for mig, at jeg er villig til at give slip på min stolthed. Hvis min partner har såret mig, så viser jeg, ved at tilgive, at jeg prioriterer forholdet og relationen frem for min egen stolthed.

SÅDAN KAN I GØRE, når I har ting, der ligger imellem jer:

- Aftal og sæt tid af til samtale
- Definer temaet
- Tal sammen om begges sorg, vrede eller bekymring
- Bed om muligt om tilgivelse
- Tag imod tilgivelse
- Måske skal én eller begge ændre adfærd eller holdning
- Vær forberedt på, at det kan tage tid. Ved større problemer kan processen være langvarig, og det kan være nødvendigt at opsøge hjælp fra en uvildig part.

Anne-May Müller er mor til fire drenge med hver deres personlighed og interesser, og lever hver dag med udfordringen om at rumme dem alle som de fantastiske skabninger de er.

Jeg giver afkald på en oplevet eller faktisk ret-tighed til hævn og revanche.

At tilgive en anden er at slette gælden. Når man siger, at man har tilgivet, så kan man ikke hive den episode frem igen. Så lægger man den væk i en aflåst skuffe, og den tages ikke frem mere. Hvis du stadig holder regnskab over din partners fejl, og bruger dem mod ham/hende i f.eks. en konfliktsituation, så må du arbejde videre på din tilgivelse.

For tilgivelse er en proces og klares sjældent på 5 minutter. Har din partner såret dig dybt, så tager det tid at komme dertil, at man tilgiver. På samme måde, som hvis man får et fysisk sår på huden. Jo dybere, større og mere kompliceret såret er, jo længere tid tager det at hele, og jo større bliver arret. For at tilgive er jo ikke det samme, som at tingene bliver som før. Arret vil altid minde dig om, at her var engang noget, som gjorde ondt, og bliver du ramt samme sted igen, så genoplever man hurtigt den samme dybe smerte, selvom det ikke denne gang havde behovet at gøre så ondt, som hvis det var første gang, det skete.

Man kan også sammenligne det med at tage en tallerken og kaste den i gulvet. Man kan sige undskyld lige så mange gange man vil til den, og man kan tage den op, og lime den sammen, men der vil altid være nogle små skår, som ikke bliver limet helt rigtigt på. Man vil også altid kunne se, hvor den gik i stykker. Det vil kunne ses, at den er blevet limet sammen, og den vil al-

tid have en svaghed der, hvor den blev samlet igen. Bliver den stødt hårdt lige på samme sted, så kan den gå helt i smadder en gang til. For tilgivelse er ikke lig med at glemme, tilgivelse er ikke lig med, at smerten forsvinder, tilgivelse er ikke lig med, at retfærdiggøre den andens handling, men tilgivelse er, at tage de ting, der ligger imellem jer, og lægge dem bag jer.

Vi skal behandle hinanden godt - men når vi sårer hinanden (og det gør vi, for ingen mennesker kan leve sammen uden behov for at tilgive hinanden!), så må vi lære at tilgive.

Læs med i næste nummer, hvor emnet fortsat er tilgivelse.

Da Kronprinsesse Mary kom på besøg

Det er forundt nogle privilegerede få at møde kongefamilien ved de årlige nytårskure på Amalienborg eller ved andre officielle begivenheder eller besøg rundt i landet. Offentligheden kan få lov at kikke med på TV med løbende kommentar fra pressen. Det er ikke så ofte, at man får en forespørgsel, om et medlem af kongefamilien må komme på besøg i ens hjem. Det skete for familien Nkubana i Skals ved Viborg.

Besøger man Paul og Janine Nkubana i deres hjem i Viborg, hvor de nu bor, så lægger man straks mærke til billedet på væggen, som har en prominent plads i stuen. For på billedet ser man Kronprinsesse Mary med det mindste barn på skødet og omgivet af resten af familien og et par venner. Kronprinsessen er jo ikke til at tage fejl af, da vi alle kender hende fra reportager og omtale i medierne. Så man spekulerer på, om billedet skulle være manipuleret. Har en dygtig fotograf og mediegrafiker været i stand til at sætte et portræt af vores kronprinsesse ind midt i billedet af en flygtningefamilie fra Congo? Men, nej. Den er god nok.

12 år i flygtningelejr

Familien Nkubanas flygtningeliv og ankomst til Danmark er en dramatisk historie i sig selv. I forbindelse med folkemordet i Rwanda i 1994 blev grænseområdet på Den Demokratiske Republik Congos side også berørt. Fjendtlig-sindede militsgrupper hærgede og chikanerede den stamme, som Paul tilhørte, og i 1996 måtte Paul og hans nærmeste familie flygte over grænsen til Rwanda og søge hjælp hos FN. Først blev de modtaget i flygtningelejren Gisenyie, for derefter at blive overflyttet til Ki-

ziba. I Kiziba var der 19.000 flygtninge. Her i lejren var det også, at Paul fandt Janine og blev gift, og hvor de fik deres seks børn. Efter at have arbejdet i forskellige funktioner i lejren, blev Paul chef for afdelingen for hygiejne og senere øverste leder i flygtningelejren.

Turen går til Danmark

Situationen i lejren blev imidlertid mere utålelig, og Paul og hans familie ansøgte FNs flygtninge kommission, om at blive flyttet til et andet land. Efter lang tid fik de brev fra Udlændingestyrelsen i Danmark med besked om, at de var velkomne i Danmark og kunne rejse snarest muligt. Misforståelser med sproget, manglende forplejning og ingen til at modtage dem i lufthavnene, hverken i Bryssel, Belgien, hvor de skulle skifte fly, eller i København, gjorde rejsen til Danmark til en prøvelse for hele familien. Da man i informationen i Københavns lufthavn ikke troede på dem og tilkaldte politiet, som ikke kunne læse deres franske dokumenter, blev hele familien sat uden for lufthavnen og måtte overnatte på gaden i marts måned 2008 med sne og kulde. Næste morgen dukkede politichefen op, og situationen blev opklaret med en tolks hjælp. Børnene havde på

det tidspunkt ikke fået noget at spise i knapt to døgn. De fik tilbudt vand, men ingen mad.

De blev sat på et fly til Karup kl. 12. Heller ikke her var der nogen til at tage imod dem. Børnene faldt om af træthed og sult og sov på gulvet i lufthavnen. En somalisk chauffør fik øje på dem og forbarmede sig over dem. Han henvendte sig til Paul på swahili. Da han havde fået refereret deres håbløse situation, fik han sat gang i sagerne. Omsider fik de noget at spise, og næste morgen dukkede kommunens folk op. Familien blev indkvarteret og deres integration to sin begyndelse.

Kronprinsessen kom på besøg

En dag i 2010 var Kronprinsesse Mary på officielt besøg i Viborg og ønskede at møde en flygtningefamilie. Familien Nkubana i Skals blev udvalgt, og det historiske møde blev forevigt på det omtalte billede. Billedet selv behøver nok ingen kommentarer. Det lyser ud af familien og kronprinsessen, at det var et

vellykket besøg. Selvom det første møde med Danmark var skræmmende og traumatisk, så kan meget vendes til det gode, når landets kronprinsesse tager tid og viser interesse for en familie, som prøver at indrette sig på et nyt liv i et nyt land. Ikke så underligt, at billedet har en hædersplads i den lille stue.

Kristent fællesskab

Kristne venner har siden ankomsten til Danmark i 2008 hjulpet Paul, Janine og børnene på mange måder. De kom fra en baggrund, hvor de kendte mange syvende dags adventister og var vant til at deltage i kirkelivet, og i dag er de en del af et kristent fællesskab i Viborg. Paul har fast arbejde og er desuden aktiv med at hjælpe andre, som har det svært med integrationen. Hans kristne tro betyder meget for ham, og han tager sine venner med til kirken, hvor han og familien selv har fået praktisk og åndelig hjælp, når det var sværest.

Den anden opstandelse

af Sven Hagen Jensen

Bibelen nævner to mulige opstandelser ved endens tid. Profeten Daniel skriver det således i det Gamle Testamente: "Mange af dem, der sover i jorden, skal vågne, nogle til evigt liv, andre til forhånelse, til evig afsky" (Dan 12,2). Alle, som bliver lagt i graven, vil opstå en dag, men de vil ikke dele den samme fremtid. Det Nye Testamente afslører flere detaljer om opstandelserne for de retfærdige og de uretfærdige.

Kødets opstandelse er en vigtig del af den bibelske tro. Og indtil for nylig har der aldrig hersket nogen tvivl hos de kristne om en virkelig opstandelse for de troende. Ligeså vel som Kristus opstod fra de døde, er det ifølge Guds ord et givent faktum, at der bliver en opstandelse for dem, "som hører Kristus til" (1 Kor 15,23). Men hvad med dem, som aldrig troede på ham, eller endog fornægtede ham? Jesus gentager Daniels profeti og fortæller os, at der også bliver en opstandelse for de uretfærdige. "I skal ikke undre jer over dette, for den time kommer, da alle de, der er i gravene, skal høre hans røst og gå ud af dem - de, der har øvet det gode, for at opstå til liv, men de, der har gjort det onde, for at opstå til dom" (Job 5,28.29). Og 'dom' betyder i dette tilfælde 'fordømmelse'.

I Bibelens sidste bog Johannes' Åbenbaring får vi endvidere at vide, at de to opstandelser finder sted på forskellige tidspunkter. I Åb 20,4-6 nævnes "den første opstandelse", som omfatter de "salige og hellige". Den anden død (ildsøen iflg. Åb 20,14) har ingen magt over dem. Den første opstandelse er da opstandelsen til liv for alle de troende. Det korresponderer med Jesu lære om "de retfærdiges opstandelse" (Luk 14,14). - Når der nævnes en første opstandelse, må man forvente, at der også bliver en anden opstandelse. Udtrykket "den anden opstandelse" findes dog ikke i Bibelen, men et

Sven Hagen Jensen
Præst og redaktør

lignende udtryk bruges i samme tekst (Åb 20,4-6), hvor ”den første opstandelse“ er nævnt. Der står klart og tydeligt: ”De andre døde kom ikke til live, før de tusind år var omme“. De andre døde er dem, der ikke har del i den første opstandelse. De kommer til live eller har deres opstandelse efter en periode på tusind år.

Vi kan altså konstatere, at når Jesus kommer igen for at hente de frelste, så er der en gruppe, de troende, der opstår i den første opstandelse til liv og kommer med Jesus til hans himmelske bolig. Derefter forløber der en periode på tusind år. Efter de tusind år er der en anden gruppe, de uretfærdige, der opstår i den anden opstandelse til dom.

Hvad sker der gennem de tusinde år? Og hvad sker der ved afslutningen af de tusinde år?

Gennem de tusinde år er Satan bundet. ”Englen greb dragen, den gamle slange, som er Djævelen og Satan, og bandt ham for tusind år..., for at han ikke mere skal forføre folkeslagene“ (Åb 20,2.3). Satan kan ikke forføre nogen, for der er ingen at forføre. De retfærdige er borttrykket til himlen (1 Thess 4,16.17), hvor de får ”givet domsmagt“ og skal være ”konger med Kristus i tusind år“ (Åb 20,4). De uretfærdige, som ikke kunne overleve Jesu herlige tilsynekomst ved hans genkomst, er døde, og ”kom ikke til live før de tusind år var omme“ (Åb 20,5). Satan er således bundet af omstændigheder, hvor han ikke kan friste, vildlede eller forføre noget menneske. Den mennesketomme jord bliver som et fængsel for ham. Han kommer til at opleve den længste periode med arbejdsløshed nogen sinde på jorden og kan sidde og meditere over alt det onde, han har forvoldt.

Men de tusind år får ende. ”Når de tusind år er omme, skal Satan slippes løs fra sit fængsel og gå ud og forføre folkeslagene i alle de fire verdenshjørner“ (Åb 20,7). Den anden opstandelse af de uretfærdige har nu fundet sted, og Satan har igen optaget sin yndlingsbeskæftigelse, nemlig at forføre mennesker. Sammen med de forførte indleder han et angreb på ”de helliges lejr og den elskede by“ (v. 9), som i mellemtiden er kommet ”ned fra himlen fra Gud“ (Åb 21,2). Men det får en brat ende for angriberne, for ”der faldt ild ned fra himlen og fortærede dem“ (Åb 20,9).

Den anden opstandelse er således en opstandelse til dom og endelig fortabelse. Den sidste profet i det Gamle Testamente, Malakias, tegner et malende billede af, hvad der sker, når der falder ild ned fra himlen. ”Nu kommer den dag, der brænder som en ovn; da bliver alle de overmodige og alle, der handler ugudeligt, til strå. Dagen, der kommer, skal sætte ild til dem, siger Hærskarers Herre, så der hverken bliver rod eller gren tilbage“ (Mal 3,19). Der bliver intet tilbage. Alt bliver fortæret. Der tales her om en evig udslættelse, hvor intet liv får lov at eksistere mere. Selv Djævelen skal tilintetgøres til sidst. ”Og Djævelen, som forførte dem, blev styrtet i søen af ild“ (Åb 20,10).

Den anden opstandelse afslutter en domshandling i himlen gennem de tusinde år (v. 4,11 og 12), som retfærdiggør, at Gud endeligt og afgørende kan gøre op med ondskab og synd. Og derefter skabe ”nye himle og en ny jord, hvor retfærdighed bor“ (2 Per 3,13). Velsignede er de, der kommer med i den første opstandelse.

Hvordan Simon og anden blev venner

børnehistorie af Birthe Kendel

Det var en dejlig sommerdag, og Simon var netop kommet for at holde sommerferie hos sin bedstefar og bedstemor på deres gård. Simon løb ud på markerne og rullede sig i græsset. Han lugtede til blomsterne og klatrede i træerne. Han kunne høre fuglene synge, det skulle nok blive en dejlig ferie.

Da Simon næste morgen kom ud på gårdspladsen, fik han øje på en meget stor hvid and og anden så på Simon. "Rap...rap..." Den så ud til at være vred, vingerne baskede op og ned. Simon blev bange, og da anden i det samme begyndte at løbe lige hen imod ham, vendte han sig om og løb, så hurtigt han kunne.

"Hjælp!" hylede Simon, "anden er efter mig." Anden strakte sin lange hals ud og bed Simon i benet. "Av, av...!" råbte Simon. Et øjeblik efter nåede han stuehuset. Han løb ind og smækkede døren i. Han fandt bedstefar i køkkenet. "Bedstefar," sagde Simon, "der var en and, der bed mig i benet. Det gør ondt." Han bøjede sig ned og gned lidt på stedet, hvor anden havde bidt ham. "Hvad skal jeg gøre, hvis den bider mig igen?" Bedstefar trak lidt i sit skæg og tænkte sig om. "Den and har boet her på gården i lang tid," sagde han. "Du må finde ud af, hvordan I to kan blive venner."

Simon blev indendørs resten af dagen, og efter at have tænkt sig om længe, fik han en idé. Da han næste morgen igen kom ud på gårdspladsen, havde han en spand vand i den ene

hånd. "Hvis anden løber efter mig i dag, smider jeg vand på den, så skal den nok lade mig være i fred," mumlede han. Pludselig kom anden. Den så Simon og begyndte at baske med vingerne, "Rap...rap..." sagde den og satte lige mod Simon. Simon blev bange og begyndte at ryste, så han spildte noget af vandet. Anden kom nærmere og nærmere. Simon smed spanden og begyndte at løbe hen mod stuehuset, men han var ikke hurtig nok. Anden strakte sin lange hals ud og bed Simon i benet. "Av, av...!" hylede Simon og smækkede døren i. "Anden bed mig igen, bedstefar. Hvad skal jeg gøre?" Simon gned sig på sit ømme ben, mens bedstefar trak i sit skæg. "Du er nødt til at blive ven med anden. Når I er blevet venner, vil den ikke bide dig mere."

Simon vidste ikke, hvad han skulle gøre. Han satte sig til at tænke, men han tænkte ikke på, hvordan han kunne blive venner med anden. Det eneste, han tænkte på, var, hvordan han kunne få ram på den, så den endelig ville lade ham være i fred. Til sidst fik han en idé. Ude i vaskerummet fandt han to store papæsker, som han tog med op på værelset. Så hentede han en stor brun papirspose, en saks og en stor rulle tape. Nu ville han lave noget helt specielt.

Da han næste morgen kom ud på gårdspladsen, havde han papirsposen trukket godt ned over hovedet. Der var to huller i posen, så han kunne se ud. Han havde viklet pap omkring arme og knæ og sat et stort stykke pap fast på brystet med tape. På fødderne havde han store sorte gummistøvler, og i den ene hånd havde han låget til affaldsspanden. Det var hans skjold.

"Nu er der ikke en eneste and, der kan bide

*Birthe Kendel
Tidligere missionær,
nu studievejleder
og sekretær*

mig, når jeg har denne rustning på," sagde Simon "Nu er jeg ridder Simon!"

I det samme dukkede anden op på gårdspladsen. Så snart den fik øje på Simon, begyndte den at løbe hen imod ham. "Rap...rap!" Simon stod helt stille. Først var han sikker på, at denne gang ville han vinde, men idet anden kom nærmere og nærmere, blev han alligevel bange. Han smed skjoldet, vendte sig om og begyndte at løbe. Papirsposten fløj af hovedet, og papstykkerne faldt af armene og benene, idet han løb.

Igen strakte anden sin lange hals frem og bed Simon bag på benet.

"Av...!" råbte Simon. Han løb ind i huset og smækkede døren i. Han fandt bedstefar inde i stuen. "Anden bed mig igen. Jeg kan ikke engang gå uden for døren. Hvad skal jeg dog gøre?"

Igen trak bedstefar sig i sit skæg, og han så bekymret ud. "Den and har været min ven i mange år," sagde han. "Lad mig vise dig, hvordan han også kan blive din ven."

Bedstefar gik ud i køkkenet og skar to skiver franskbrød. "Kom," sagde han til Simon, idet han gik ud af døren. Så snart de kom ud på gårdspladsen, fik anden øje på bedstefar. Den baskede med vingerne og løb hen imod dem. "Rap...rap!" skreg den. Simon gemte sig bag bedstefars ryg. "Du skal ikke være bange, Simon. Se nu hvordan jeg gør." Simon kikkede ud mellem bedstefars ben. Han så, hvordan bedstefar brækkede brødet i små stykker og gav dem til anden, der

strakte sin lange hals ud og spiste brødstykkerne. "Nu kan du prøve," sagde han til Simon.

Simon tog den ene brødske og brækkede den i små stykker. "Her, and!" sagde han og kastede brødstykkerne på jorden. "Rap...rap..." sagde anden, strakte sin lange hals ud og spiste brødet. Simon smilede og rakte hånden ud og rørte forsigtigt ved andens hoved. Endelig var de blevet venner!

Lær mere om danske salmer

ONLINE- ELLER BREVKURSUS

12 studiebreve om Kingos, Brorsons, Grundtvigs og Ingemanns salmer.

Om livets skiftende erfaringer i glæde, sorg og forventning.

Et kursus mange sætter pris på.

FOTO: NIELS CLEMMENSEN

Tilmeld dig allerede i dag på kskolen.dk eller tlf. 4558 7770

Fire andre relevante kurser fra KSKOLEN:

**Paulus – teltmageren
fra Tarsus**
11 studiebreve

**Giv troen en
chance**
20 studiebreve

**Englene og deres
tjeneste**
6 studiebreve

At være forældre
7 studiebreve